

катъ и Великденъ, щѣтъ, коя съ майка си, коя съ тейка си, кой съ родъ-роднина, да се христосватъ и да си подадѣтъ, единъ на други, червено яйце. . . . А малкитѣ дѣца, наклали срѣдъ черковния дворъ голѣмъ огънь, нарѣдили се около му, приказватъ си дѣтински-невинно; хвалятъ се едно на друго, че мама имъ за Великденъ ошила бяла, нова ризка, ново елече, съ пазарски лъскави копчета, че тейко имъ купилъ нови червени посталки (обуща), ново фесче, че кака имъ уплела пѣстри чорапки, отъ радость прискачатъ огъня, а на нѣкои си припира имъ се душата — ихъ, кога ще се съмне и пакъ да се мръгне, че пакъ да се съмне, че пакъ да се мръгне, че пакъ да се съмне, че да земемъ по едно червено яйце и да се чукаме. . .

Охъ! колко и да си ти нечувственъ, къмъ подобни благочестиви, съборни молебствия, колкото и да не зачиташъ такивато прѣсвѣтли дни, въ които Спасителъ міра е пострадалъ, умрѣлъ мъченически за нашето спасение, колкото ти и да си безбожникъ, при таково едно умилно тържество, особито въ едно таково тихо нощно врѣме, и тебъ ще ти се погърти сърце и душа, и неволно щешъ приклонишъ глава, и понѣ еднаждъ щешъ се прѣкръстишъ.

А Драгни, натоварилъ колата съ подостренитѣ колове, оставилъ си отпрѣдъ колата едно малко мѣстище на лѣсата, сѣдналъ тамъ, спустналъ си двата крака на процѣпа, засвирилъ съ уста, и кара воловитѣ. Надвѣсва се надъ селото. Завѣднѣждъ като блѣскавица му блясна въ очитѣ освѣтената срѣдъ село черква, съ освѣтения отъ множество свѣщи дворъ. Втрещи си очитѣ кадѣ това освѣтлено мѣсто; на около му мърчи като рогъ, врѣдъ тихо, дори и селскитѣ кучета, като нѣма кого да лаятъ, умърлушили се изъ вѣжоветѣ на вѣжницитѣ сондурми и мируватъ. Захласна се Драгни. Нѣщо като че хвана да го изобличава; додѣ му страхъ, додѣ му срамъ, защо да не е